

(Reflexions a propòsit de les darreres obres de Ferran Arasa)

[illegible]

Això cal tenir-ho molt en compte en apropiarse a l'art contemporani amb base figurativa, amb **motiu**. A l'art contemporani abstracte, aquell que no té referent, que és pura subjectivitat, les **matèries** o les tonalitats tenen com a única i última justificació la càrrega psicològica amb què l'artista les disposa en el pla plàstic. En canvi, en les arts amb **motiu**, la justificació de la modula-

Aquesta seria una de les explicacions de per què artistes com Monet, Van Gogh, Gauguin, Cézanne, Matisse, Picasso i, en general, els expressionistes, refusaren sempre d'assumir l'abstracció, malgrat que les seves obres arribaren sempre al límit que els hi conduïa.

I és que l'abstracció, la concepció abstracta del procediment moduladori —per tonalitat i matèries—, negaria la visualització circulatoria del pla plàstic, destruint la totalitat, o harmonia, que, precisament, determina cada obra com una unitat indissoluble.

[illegible]

però, és cert, no és que el cas a l'obra d'Araus, ni tampoc el seu objectiu.

Agafem, doncs, un d'aquests darrers paisatges d'Araus. De bell antuvi podem que es tracta d'un paisatge, un estrany paisatge no modelat per les ombres puix que no hi ha focus de llum i, en tot cas, la il·luminació ve dels colors, dels tons. El fet més evident d'això és que el blau del cel i el blau dels arbres són els colors dominants. És el blau el que dona el tractament de la il·luminació dels colors dels troncs dels arbres que el penetren. Pels i tot els negres d'aquests troncs són tons intensament lluminosos, an també barrejats amb blaus, blancs, grocs. I no cal dir els verde, violetes, vermells, grocs, ataronjats i carbusos del sòl i de les muntanyes del fons. Hi ha tot un joc de colors locals (els apunçats que tenen les coses per elles mateixes, oblidant, però, que

aquest color depèn d'una font lluminosa externa, de colors lluminosos (és a dir, de la lluminositat pròpia del color), de relacions cromàtiques per contrast i d'una dosificada aplicació de complementaris (vermell-verd, groc-violeta, blau-carbassa) que, tot plegat, converteix aquest pla plàstic en un element dinàmic, viu, molt allunyat de la quietud de clixé fotogràfic del paisatge convencional, valdria per a ser contemplat més no per a ser viu.

convencional, i rialçada p a se contemplar però no p ser a veu. En canvi, hi ha aquell que prenent en aquest paisatge no pot romandre quiet en un objecte, no pot delectar-se en la "forma" d'una cosa fins que s'hi fixen i veu en el que hi ha en aquells paisatges, observem que no hi ha res que puguem delimitar, autotomitzar, separar del conjunt plàstic; si això fa, ja heu dit, només copieu colors, i les mès que colors. L'all è ves obligat a recórrer contínuament un indret a l'altre i només en aquest recorregut ingenu i viu pot apar delectar en uns trets, en uns detalls, en uns punts, en uns elements, en uns colors, en uns rels. No s'atura, només color; si continua vagant en el continuament, els colors vagant anes contínuament. Els colors relliquen colors, però només mentre es recorre l'àmbit plàstic; altrament, només hi ha color i t, tanmateix, hi ha quelcom més que color, hi ha un paisatge viu, real, creat per la vista.

L'art, ara, és això: no és una imatge, és una realitat. Contemplar una obra d'art és iniciar una altra vida; una altra vida no escrita, que ha d'arxar tant que empeni el recorregut de l'obra plàstica. En les obres que even imatge, en les clàssiques, la història ja hi era contada i que havia de fer l'observador era redescobrir-la (perseu en els pintats de Poussin o de Claude Lorraine; perseu, al volent, més a prop nostre en els pintats de Martí i Bonet, de Verstraete o de Llorens). Ara i tot, en el cas de Nuyser o d'Anglada Camarasa. En la pintura, que és realment actual no hi ha imatge, no és minses, còpia ni imitació de res: són realitats que home intenta de crear constantment, de donar-les hi contingut recurrents, vivents.

Les darreres obres d'Arazi són un exemple d'aquest tipus d'aforment: hi ha colors que poden ser coses.

Arnaud Paillet

